

TONI ALBIR / EFE

Els versos virtuosos de Miquel Desclot

JORDI LLAVINA

Hi ha obres poètiques que s'estructuren entorn d'una idea potent –seminar o nuclear, si em passen el rene–. D'altres, en canvi, sembla que s'hagin constituït per l'aplec de poesies diverses, cada una de les quals té un pes específic, independent de la resta. I, finalment, hi ha llibres en què fulguren versos concrets, versos a partir dels quals diríeu que ha anat creixent el cor de cada composició.

Miquel Desclot és un dels nostres màxims artistes del vers. En aquest llibre hi ha una infinitat de versos enlluernadors, d'una bellesa lapidària. Un exemple: “Com mor el gel per donar vida a l'aigua”. L'obra és un portent autèntic d'ofici i de talent, i aplega poesies escrites al llarg de gairebé quaranta anys, entre el 1983 i el 2020. És per això que el conjunt té un aspecte més aviat miscel·lani, a desgrat de “la contenció dels catorze versos” de cada una de les peces (només n'hi ha una que suma dos tercets més a la forma primigènia del sonet), un constrenyiment formal que, en paraules de l'autor, “les ha unides”. Això, esclar, no és cap demèrit, perquè cada poesia s'aguantava dreta. A més, hi ha diversos temes que mereixen un desenvolupament més ampli, no circumscrit a una sola poesia.

Lligar curt les emocions

L'amor, posem per cas, hi pren un sever protagonisme. El llibre, dedicat “a la que encara i sempre” –“a la que encara i sempre m'arroenta”, llegim en un vers finíssim que és una picada d'ullet al nom de la dona del poeta–, és ple de referències a aquesta experiència, des de l'escaïença de les primeres trobades

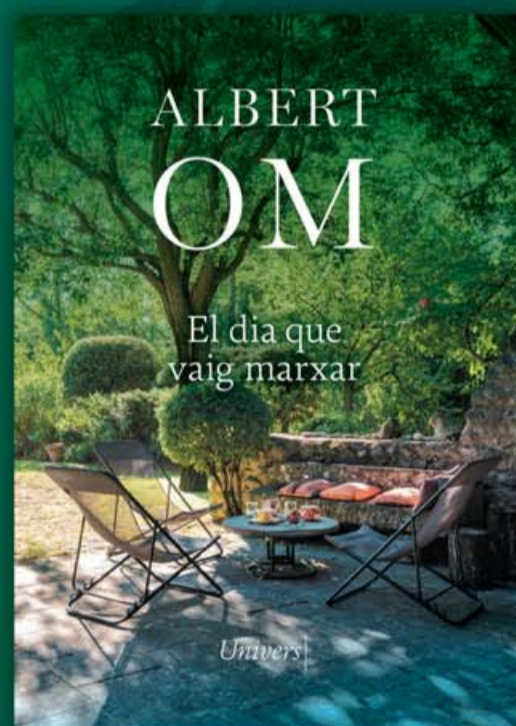
DESPERTAR-ME QUAN NO DORMO
MIQUEL DESCLOT
PROA
72 PÀG. / 16 €

fins a tot de moments carregats de significació. No és estrany que el traductor de Petrarca i de Shakespeare es refereixi a aquest assumpte d'una manera augusta, que mira de lligar sempre ben curt l'expressió de les emocions (“d'ençà que et sé, d'ençà que sé que em saps”). L'art n'és una altra de les preocupacions. L'ècfrasi, el recurs de descriure i interpretar literàriament una obra artística, hi és molt ben representada. I, encara, hi ha la constant reflexió sobre la llengua i, més específicament, sobre l'activitat traductora: “Les paraules ens fan com no seríem. / Ens desclouen la flor del pensament”. Aquí apareix el Desclot més juganer, virtuós, que deurà fer les delícies dels lectors de poesia experts, no tant dels lectors comuns. En aquest darrer grup hi inclouria les composicions que en parafrasegen una d'anterior (de Joan Maragall, posem per cas) o aquelles altres en què ressona la veu de poetes admirats (la de J.V. Foix, per exemple). Com també la que emmarca la bellesa, tota plena d'erres, dels topònims pirinencs, o aquella altra que sembla macerada, tota ella, en una àcida ironia, començant pel títol: *Poema experiencial. Del poemari essencial d'un arpista adolescent*.

A part d'aquestes clapes de color temàtic, hi ha unes quantes poesies que a mi em semblen remarcables: *Goethe patina sobre l'Ilm, a Weimar*, en què les figures descrites en l'aire pels patinadors, tant com les caigudes fortuïtes, esdevenen metàfora del nostre viure: “Escometem l'instant com immortals, / per la vida lliscant damunt la mort”. I les magnífiques *Eixarm del vi de bosc (Fòrmula nova)* i, sobretot, Gorg, que caldria llegir costat per costat del llibre de prosa de l'autor *Muntanyes relegades* (2004). ♦♦

ALBERT OM

El dia que vaig marxar

Un llibre que ens convida a fer les maletes, i esborrar-nos una temporada de la vida de cada dia.

Univers